

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Cornel Pavel Dărvășan

Vând aripi de înger

Parabolă modernă



Iisus, prin sacrificiul suprem, a adus speranța că lumea poate fi întoarsă la Dumnezeu. Prin jertfa Lui, ne-a iertat păcatele! Tu poți fi un nepăsător sau un om care zice: „De ce nu aș lua viața Lui, pas cu pas, ca să descopăr ce s-a întâmplat, de fapt?”. Îți doresc succes! Începe cu Evangheliile Noului Testament. Acolo vei vedea pe Acela care a împărțit istoria lumii în două. Chiar dacă nu a scris niciodată o carte, cele mai multe cărți din lume sunt scrise despre El. Nu a pictat niciodată o pânză și totuși, în măsura în care au devenit celebri, marii artiști au pictat scene din viața și activitatea Sa. Nici bețivii nu-și găsesc de cine să înjure decât de Hristos și dumnezei. E ceva ciudat. Nu poți trece nepăsător pe lângă personalitatea Lui. Toți trebuie să măsoare istoria până la Hristos și de la El încoace.

Cuprins

Cuvânt înainte	5
Prolog	7
I. Dragostea care nu se vede... ..	9
II. Previzibilul se produce... ..	37
III. Moartea în costum de primadonă	49
IV. Cântecul de lebadă al iubirii	69
V. Așteptarea	87
VI. Salvarea	93
VII. Degeaba?.....	97
Epilog	101

Prolog

Când vorbim despre lucrurile ascunse de privirile oamenilor, pot fi surprize nebanuite. Unii oameni duc ani de zile poveri pe care nimeni dintre cei din jur nu le știe, nimeni dintre pământeni nu le cunoaște. Inimile noastre sunt, deseori, depozite vii de trăiri, care nu pot fi exprimate sau dezavuate. Pentru că, pur și simplu, privești în jur și fiecare își vede de situația lui. Egoismul a pus stăpânire pe multe suflete. Durerea cea mai mică de la degetul nostru mic ne doare mai mult decât dispariția a milioane de oameni, în altă parte a lumii.

Ceea ce urmează este o parabolă modernă. Cititorul tânăr va încerca să deslușească, printre rânduri, ceea ce autorul a vrut să scrie. Cel experimentat va simți, uneori, previzibilul situațiilor. Este un stil care aduce aminte de George Șovu, pentru că înrâurirea adolescentină se simte. Alteori, limbajul colocvial duce la „De veghe în lanul de secară” a lui J. D. Salinger. Oricum, eroul principal, Sorin Vărșendan, este o mixtură foarte interesantă de emoții, empatie, forță, dragoste, inteligență și sacrificiu. Ceea ce face el în această parabolă este aproape inimaginabil. Trăind într-o lume a contrastelor, eroul va dăruia totul pentru iubire. Cât de vinovat este el pentru aceasta? Care sunt valențele unui romantism întârziat în postmodernism? Suntem la începutul erei internetului. Cât de mult se poate lega o relație pe internet? De ce suferă oameni nevinovați? Cum să fii nerecunoscător, în ciuda celei mai mari dovezi de dragoste? Iată întrebări la care vom găsi răspunsuri tangențiale în această parabolă.

Dragostea care nu se vede...

În seara aceea, Sorin s-a întors acasă mai obosit ca de obicei, pentru că în ultima vreme neglijase somnul și se culcase tot după douăsprezece. I se părea acum că o oboseală cronică îi stă în spate, o simțea parcă între omoplați. Durerea de cap pe care o avea de fiecare dată când ieșea din bazin stăruia și acum până la uscarea completă a părului. Se usca el cu uscătorul, dar i-a spus un coleg, într-o zi, că la rădăcină părul încă rămâne ud multă vreme după ce l-ai uscat. Simțea asta pe pielea lui. Acum când era cald, era ok, dar în lunile de iarnă, când nu avea răbdare și ieșea repede de la vestiar, parcă îi îngheța capul. Ce bine că e cald, niciodată nu a suportat frigul! Mergea agale, gândindu-se la faza în care în loc să lobeze peste portar a preferat un șut în forță, cu apa, dar mingea a lovit bara interioară și a ricoșat în brațele gardianului de buturi. Au pierdut din nou. Poate că, dacă la 2-2 ar fi marcat din acea fază, altfel era echilibrul psihologic al meciului. Știa că echilibrul psihic este cel mai important la polo, dincolo de forța fizică, de fapt la orice sport e așa. Dar, ce să faci, n-a intrat și asta e! Echipa pregătită de Gigi Beclean, antrenorul lor, era codașa clasamentului. *Vagonul Arad* nu mai ieșea din postura de lanternă roșie. O umbră de tristețe se așternu peste fața lui senină. Mersul său legănat era în paradox cu trupul athletic de erou olimpic care, la cei 1,90 m, se ferea de multe crengi care trebuiau tunse de mult timp de primăria orașului. Deodată un miros de tei îi ridică privirea. Era atât de frumos, atât de suav acest miros. I-a venit în minte un gând, o idee atât de importantă pentru că așa ceva îi

vine rar, odată la o sută de ani. Pentru cine oferă miresme teiului? Și pentru cei buni și pentru borfași. Ba și pentru șmecheri. El este consecvent, radiază miresme divine și atât. Nu se gândește că este prost pentru că face asta, nu se gândește că el nu obține nimic de aici. Ci doar oferă, fără să se aștepte să primească ceva în schimb. Atâția oameni se plâng atunci când fac ceva pentru care nu sunt răsplătiți. Ce bine e că a înțeles acest concept de dragoste necondiționată! Încă este bulversat de această lecție a teiului. După o scurtă plimbare plăcută, a luat tramvaiul pentru că era obosit. A ajuns acasă. Ultimul etaj al blocului Z de pe Calea Romanilor, tocmai aproape de Aradul Nou, era cu fața spre soare, lucru care îi plăcea de minune lui Sorin. A descuiat tacticos și a intrat încet, să nu deranjeze pe Dri-dri, papagalul primit cadou de ziua lui, de la bunica. S-a mirat și el atunci că are o bunică așa de emancipată, dar ce să faci, asta e! S-a trântit ușor pe pat și s-a gândit la singurătatea sa din nou. Ce ar putea să facă acum, la 25 de ani, în afară de polo? Toți îl apreciau aici, dar nu se găsea nimeni care să-i alunge singurătatea? Ce-i drept, a avut câteva prietene, dar neserioase, pentru că atunci când își dădea seama că toate râvneau la bani și nu la sufletul lui, le spunea *it's over*, cu demnitate și hotărâre, deși știa că noaptea aceea avea să treacă nespus de greu și abia putea face față gândurilor șuvoi care îi brăzdau mintea și inima, gânduri de durere și de apăsare, și de fiecare dată erau mai departe zorii...

După ce dădu o raită prin frigider, se înfruptă cu un parizer de la Vegovit, o firmă care făcea totul vegetarian. Era de fapt ovo-lacto-vegetarian de câțiva ani, pentru că a observat cum carnea îl constipă și simțea că are mai multă vigoare, și în bazin și în afară, fără acest produs care era atât de bolnav în acest moment al istoriei. A deschis computerul și abia aștepta să-și vadă mesajele. A primit câteva emailuri, este ok, dar toate numai reclame stupide, pentru că atunci când și-a făcut adresă de email, a bifat toate căsuțele cu primirea de reclame, nu știe nici acum ce-a fost în capul lui. Și, deși a încercat să se dezaboneze, nenorociții îi trimit în fiecare zi și-l bombardează nasol. A înfulecat repede în fața computerului, avea un laptop pe care și l-a putut permite

într-o zi când a fost în Statele Unite să joace împotriva unei echipe de acolo, l-a cumpărat cu 300 de dolari, chilipir, ce mai, și apoi a încercat să intre pe chat. Acolo, niște derbedei se înjurau fără ca admin-ul să ia vreo măsură. Era uneori scârbit de mizeria umană care abunda până și pe internet, sau mai ales pe internet, și se gândea ce bine ar fi fost dacă omul ar fi exploatat asta doar pentru a reduce multe cheltuieli, costuri ale comunicațiilor, birocrăția, statul la coadă, ar fi fost excelent.

La chat stăteau mulți și multe, mai ales mulți care intrau cu tot felul de nickname-uri cretine ca **Idiotul**, sau **Cautsclavăpentru sex**, sau altele și mai tâmpite. I-a sărit în ochi însă un nickname... **Eirene**! A ieșit de pe chat cu nick-ul său obișnuit care era simplu, **Sorin**, și a intrat cu **Soul** pentru că se gândea că **Eirene** așteaptă un **Soul**. Comunicarea s-a produs instantaneu.

- Bună!
- Bună!
- Ce faci?
- Bine. Tu?
- Foarte bine!
- Ce face **Eirene**?
- Este în așteptarea unui **Soul**!
- Nu sunt sigur că mai știi ce înseamnă **Eirene**...
- Înseamnă **pace** în limba greacă, dar ceva mai mult decât atât...
- Ceva mai mult ce?!
- O viață împlinită, fericită...
- Ai așa ceva?
- De ce mă întreb?
- Așa!
- Eu nu vreau să răspund, ok?
- Deci, nu ai!
- Nu am spus asta!
- Știi ce cred eu despre tine?
- Ce?
- Că ești o fată care iubește profund. Știi de unde știi?
- De unde?

– În primul rând, nu faci greșeli de ortografie, deci îți place ca toate lucrurile să le faci bine, inclusiv ceea ce este mai important...

– Wow, ești cumva psiholog?!

– Nu! În al doilea rând, ai un nickname frumos, ceea ce înseamnă că nu îți arde de tâmpenii...

–

– Și în al treilea rând, ești prea frumoasă ca să nu iubești profund...

– De unde știi tu că nu sunt rea?

– Nu ești, mai ales dacă întrebi asta!

– Aslpls¹

– 25, necăsătorit, Arad, tu?

– Wow, wow, Arad?

– Da, ce te miri?

– Unde locuiești?

– Pe Calea Romanilor.

– Eu lângă lac, aproape de Casa Sindicatelor.

– Tot în Arad????

– Da, si am 23 și sunt tot necăsătorită. Dar trebuie să plec acum de urgență, ok?

– Stai, stai puțin!

– Spune repede!

– Când o să mai fii pe chat?

– Măine seară târziu, că am o conexiune proastă...

– Pe la ce oră?

– 11 PM, mai devreme nu pot că e ocupat.

– Te salut, ceau!

– Ceau!

„Hmmm, interesantă fată”, gândi Sorin. „Parcă are o sensibilitate deosebită. Dar, stai băiete, ce te aprinzi așa? De parcă nu ai ști că totul e un joc, o distracție. Pe fața de masă albă, era un paner cu mere, de unde servi unul. Mușcă sănătos și se gândi la ziua

¹ În limbajul celor care scriu pe chat, această cerere înseamnă, vârsta, anii și starea socială (căsătorit sau necăsătorit).

de astăzi. Era parcă un făcut să nu scape de ultimul loc. Nu putea să marcheze atunci? Ce l-ar mai fi felicitat antrenorul. Sau poate nu, așa cum era el zgârcit în aprecieri întotdeauna, nu ar fi zis nimic. Pentru că filosofia lui era că nu spui nici un cuvânt de apreciere nimănui ca nu cumva să i se urce la cap. Ce prostie de filosofie! Când oamenii au nevoie de o vorbă bună ca de aer. De ce oare toți or fi așa? Mintea însă îi fugi repede în altă parte. Îi veniră niște versuri, în drum spre casă cineva cu casete la o tarabă avea melodia:

Să nu uităm, nicicând, prima iubire, / Să nu uităm nicicând primul sărut! și Sorin nu mai știa de unde îi vin în cap aceste versuri.

Cuvintele pe care le cânta Gheorghe Gheorghiu le cunoștea de pe vremea când prima dragoste i-a brăzdat cerul vieții și i-au revenit acum, atât de aproape de suflet; de fapt, totul era o dramă în patru capitole. Își amintea fiecare detaliu, parcă fiecare pas făcut împreună, dar ce folos, că cea pe care o iubise cu adevărat era atât de departe și nu a avut puterea să îl dorească doar pe El. Pentru a nu știu câta oară își aminti faleza pe care o străbăteau uneori împreună, Mureșul cel învolburat, Muzeul de Istorie, băncile din Parcul Copiilor pe care ar fi vrut atât de mult să stea împreună, dar ea, deși îl iubea, spunea că nu poate să se despartă de Narcis. N-a înțeles niciodată cum putea ca în inima unei femei să încapă doi bărbați.

Mușcă iar din mărul golden cumpărat de la Piața Avram Iancu. În drum spre casă și își aminti de vremurile când, de la Liceul Economic, unde erau amândoi elevi, mergeau spre casă împreună. Reveria trecutului părea atât de aproape, de parcă ieri s-a întâmplat. Erau atât de vii toate vorbele spuse pe drumul spre casă atunci... După câteva momente de ezitare, El rupse tăcerea:

– De ce mergi așa de repede? Nu-ți place să mergi alături de mine?

– Ba da, dar știi, am o gazdă care îmi urmărește orarul și mă așteaptă cu mâncarea caldă. Dacă întârzii câteva minute îmi face tărăboi.

– Înțeleg, părinții tăi au insistat să locuiești la gazda asta, presupun...

– Da, ai mei mă omoară cu urmărirea. Vor să fiu fată cuminte.

– Dar știi că, dacă ai concura la atletism, proba de marș, ai câștiga?

– Nu știu...

Ce vremuri... Parcă trecuseră 20 de ani de atunci. Dar totuși nu erau decât 10. Sau își aminti momentele când, vrând să se bage în seamă, nu știa cum s-o facă și trecând pe lângă banca ei, zicea:

– Îmi dai voie să trec?

– Dar, ce, te opresc eu?!

– Nu, se fâstâci el, dar teritoriul din jurul băncii e al tău!

– Bine, treci! rosti ea cu o strângere de buze de uimire împletită cu dispreț.

„Ce idiot sunt! Altă conversație nu am găsit?” Acele gânduri pe care și le-a reamintit acum l-au făcut să zâmbească. Apoi, când ea îi spunea toată lecția la psihologie, cuvânt cu cuvânt pe de rost, dovedindu-i o memorie ieșită din comun, el rămânea perplex și fascinat pentru întreaga zi. Îi veni în minte o fază de atunci: când ea îi spunea lecția, Don Juan-ul clasei, Ricky, se apropie de ei, și îi luă mâna lui și o puse pe umărul ei. Îl ardea pe mână umărul ei și se retrase repede zicând:

– Eu nu sunt ca tine de îndrăzneț, frate...

La care, Don Juan se apropie de urechea lui și zise:

– Tu nu vezi că doar atâta așteaptă?!

I se părea și lui că ea doar atâta așteaptă, dar nu avu curajul să o privească în ochi măcar. Parcă de câte ori îi venea să facă asta, să se scalde în limpezimea seninului lor, îi venea să plângă știind că niciodată nu va ajunge la ea. Presimțea asta. Toate fazele prin care trecea, cu Violeta, i le povestea celui mai bun prieten, coleg de bancă, care era de undeva din părțile moșilor de la poalele Apusenilor. Colegul lui era mai mic de statură, brunet, cu părul creț și cu o respirație puțin ciudată, șuierătoare. Acesta înregistra și nu scotea un sunet când era vorba de Violeta. El nu înțelegea de ce, dar într-un târziu a înțeles. Într-o zi, îl luă pe Sorin deoparte și zise:

– Auzi, știi ce a spus Violeta mai înainte? Erau o droaie de colege lângă ea...

– Nu știu, zi-mi!

– A zis că „Nu știu de ce se plimbă Sorin ăsta după mine, vede că nu-l iau în seamă...!”

– A zis așa?! întrebă Sorin perplex...

El, care trăise totul atât de intens... El, care plănuiase cu atâta minuțiozitate cum o să-i ceară prietenia, cum o s-o ducă pe ostrovul Mureșului unde ar fi fost deja construite două inimi de nisip și ar fi adus cu sine două stegulețe pe care ar fi scris: LOVE FOR EVER...

Parcă cerul i s-ar fi prăbușit în cap, iar ochii i se înnegriseră și nu mai putea să vadă nimic, alergă mugind spre baie unde își băgă fața sub apa rece... Plânse ca un nebun un sfert de oră, cât era pauza mare, după care fu nevoit să se întoarcă la cursuri... Din clipa aceea, și-a promis că nu o s-o mai deranjeze... Cu siguranță era de vină nasul lui mare și părul ca de broască. Nu toți aveau păr ca Ricky, ce mai, toate fetele erau bune după el...!

De atunci, n-a mai avut curajul să articuleze nici un cuvânt în fața ei, deși ar fi vrut uneori să o surprindă prin tot felul de gesturi ca în „Liceenii”, când Mihai îi aduce o floare în bancă Danei, și ce-ar mai fi vrut el să facă... Dar agonia acelor cuvinte îl oprea. Ea parcă era nedumerită, de ce Sorin nu se ma apropie și nu mai caută conversație, dar nu a avut niciodată curajul să-l întrebe ceva în legătură cu asta... Tăceau amândoi și se întrebau în taină ce se întâmplă... Distanța însă s-a produs, cei doi ani care au urmat în liceu se tatonau din depărtare, dar în afară de strictul necesar, ... nimic.

Sorin se așează în pat, după ce făcu un duș, dar firul gândurilor cu privire la vremurile de altădată continuă...

Iată-i ajunși în ultimul an de liceu... La ei în clasă era o lege nescrisă, cum că unde te așezi în prima zi de școală din anul respectiv, acolo rămâi tot anul, cu puține excepții. Sorin și colegul lui moț se așezară ca de obicei în ultima bancă, rândul de la ușă, loc prielnic și strategic pentru a copia absolut tot ce nu știi, chiar atunci când profesorul este lângă tine... Și-a adus aminte că